

## REGLUGERÐ FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR (ESB) nr. 1407/2013

2014/EES/36/88

frá 18. desember 2013

## um beitingu 107. og 108. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins gagnvart minniháttaraðstoð (\*)

FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUSAMBANDSINS  
HEFUR,

með hliðsjón af sáttmálanum um starfshætti Evrópusambandsins, einkum 4. mgr. 108. gr.,

með hliðsjón af reglugerð ráðsins (EB) nr. 994/98 frá 7. maí 1998 um beitingu 107. og 108. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins gagnvart tilteknum flokkum þverlægrar ríkisaðstoðar <sup>(1)</sup>,

að birtum drögum að þessari reglugerð <sup>(2)</sup>,

að höfðu samráði við ráðgjafarnefndina um ríkisaðstoð,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

1) Ríkisfjármögnun, sem uppfyllir viðmiðanirnar í 1. mgr. 107. gr. sáttmálans, felur í sér ríkisaðstoð og ber að tilkynna til framkvæmdastjórnarinnar skv. 3. mgr. 108. gr. sáttmálans. Hins vegar getur ráðið, skv. 109. gr. sáttmálans, ákveðið hvaða flokkar aðstoðar skuli undanþægnir þessari tilkynningarskyldu. Í samræmi við 4. mgr. 108. gr. sáttmálans er framkvæmdastjórninni heimilt að samþykkja reglugerðir er varða þessa flokka ríkisaðstoðar. Með reglugerð (EB) nr. 994/98 ákvað ráðið, í samræmi við 109. gr. sáttmálans, að minniháttaraðstoð gæti talist vera einn slíkur flokkur. Á þessum grundvelli telst minniháttaraðstoð, þar sem hún er aðstoð sem veitt er stöku fyrirtæki á tilteknu tímabili og fer ekki yfir tiltekna fasta fjárhæð, ekki uppfylla allar viðmiðanirnar sem mælt er fyrir um í 1. mgr. 107. gr. sáttmálans og fellur því ekki undir málsmeðferð við tilkynningar.

(\*) Þessi EB-gerð birtist í Stjtið. ESB L 352, 24.12.2013, bls. 1. Hennar var getið í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 98/2014 frá 16. maí 2014 um breytingu á XV. viðauka (Ríkisaðstoð) við EES-samninginn, bíður birtingar.

<sup>(1)</sup> Stjtið. EB L 142, 14.5.1998, bls. 1.

<sup>(2)</sup> Stjtið. ESB C 229, 8.8.2013, bls. 1.

2) Framkvæmdastjórnin hefur í allmörgum ákvörðunum útskýrt hugtakið aðstoð í skilningi 1. mgr. 107. gr. sáttmálans. Framkvæmdastjórnin hefur einnig lýst yfir stefnu sinni að því er varðar efri mörk minniháttaraðstoðar, sem gert er ráð fyrir að ekki verði farið yfir við beitingu 1. mgr. 107. gr. sáttmálans, í fyrsta sinn í tilkynningu sinni um minniháttarregluna um ríkisaðstoð<sup>(3)</sup> og síðar í reglugerðum framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 69/2001<sup>(4)</sup> og (EB) nr. 1998/2006<sup>(5)</sup>. Í ljósi fenginnar reynslu af beitingu reglugerðar (EB) nr. 1998/2006 er nauðsynlegt að endurskoða sum þeirra skilyrða sem mælt er fyrir um í þeirri reglugerð og láta nýja reglugerð koma í hennar stað.

3) Rétt þykir að halda efri mörkum við 200 000 evrur vegna minniháttaraðstoðar sem stakt fyrirtæki getur fengið í hverju aðildarríki á þriggja ára tímabili. Þessi efri mörk eru áfram nauðsynleg til að tryggja að sérhver ráðstöfun, sem fellur undir þessa reglugerð, teljist ekki hafa nein áhrif á viðskipti milli aðildarríkjana né raska samkeppni eða vera til þess fallin að raska samkeppni.

4) Að því er varðar samkeppnisreglurnar, sem mælt er fyrir um í sáttmálanum, er fyrirtæki hver sá aðili sem stundar atvinnustarfsemi, óháð lagalegri stöðu og því hvernig fyrirtækið er fjármagnað <sup>(6)</sup>. Evrópudómstóllinn hefur úrskurðað að líta beri á alla aðila, sem eru undir yfirráðum sama aðila (að lögum eða í reynd), sem stakt fyrirtæki <sup>(7)</sup>. Vegna réttarvissu og til að minnka stjórnsýslubyrði

<sup>(3)</sup> Tilkynning framkvæmdastjórnarinnar um minniháttarregluna um ríkisaðstoð (Stjtið. EB C 68, 6.3.1996, bls. 9).

<sup>(4)</sup> Reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 69/2001 frá 12. janúar 2001 um beitingu 87. og 88. gr. EB-sáttmálans gagnvart lágmarksaðstoð (Stjtið. EB L 10, 13.1.2001, bls. 30).

<sup>(5)</sup> Reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 1998/2006 frá 15. desember 2006 um beitingu 87. og 88. gr. sáttmálans varðandi minniháttaraðstoð (Stjtið. ESB L 379, 28.12.2006, bls. 5).

<sup>(6)</sup> Mál C-222/04 *Ministero dell'Economia e delle Finanze* gegn *Cassa di Risparmio di Firenze SpA o.fl.*, dómasafn EB 2006, bls. I-289.

<sup>(7)</sup> Mál C-382/99, *Holland* gegn *framkvæmdastjórninni*, dómasafn EB 2002, bls. I-5163.

ætti þessi reglugerð að kveða á um skýrar viðmiðanir, með tæmandi hætti, til að ákvarða hvenær líta beri á tvö eða fleiri fyrirtæki í sama aðildarríkinu sem stakt fyrirtæki. Framkvæmdastjórnin hefur valið úr fastsettum viðmiðunum til að skilgreina „tengd fyrirtæki“ í skilgreiningunni á litlum og meðalstórum fyrirtækjum í tilmælum framkvæmdastjórnarinnar 2003/361/EB <sup>(8)</sup> og í I. viðauka við reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 800/2008 <sup>(9)</sup> þær viðmiðanir sem skipta máli með tilliti til þessarar reglugerðar. Þessar viðmiðanir eru opinberum yfirvöldum nú þegar vel kunnar og ætti að beita þeim, með tilliti til gildissviðs þessarar reglugerðar, bæði gagnvart litlum og meðalstórum fyrirtækjum og stórum fyrirtækjum. Þessar viðmiðanir ættu að tryggja að hópur tengdra fyrirtækja teljist sem eitt stakt fyrirtæki, með tilliti til beitingar minniháttarreglunnar, en að ekki sé farið með fyrirtæki, sem hafa engin tengsl sín á milli fyrir utan þau beinu tengsl sem hvert þeirra um sig hefur við sama opinbera aðilann eða aðilana, eins og þau séu hvert öðru tengd. Því er tekið tillit til sérstakra aðstæðna fyrirtækja sem lúta yfirráðum sama opinbera aðilans eða aðilanna sem gætu haft sjálfstætt ákvörðunarvald.

- 5) Til þess að taka til greina smæð meðalstórra fyrirtækja sem starfa á sviði vöruflutninga á vegum er rétt að viðhalda efri mörkum við 100 000 evrur fyrir fyrirtæki sem annast vöruflutninga á vegum gegn gjaldi. Samþætt þjónusta, þar sem raunverulegir flutningar eru aðeins einn þáttur, s.s. flutningaþjónusta, pósthjónusta eða hraðsendingarþjónusta, sorphirða eða vinnsla sorps, ætti ekki að teljast flutningaþjónusta. Í ljósi umframgetu á sviði vöruflutninga á vegum og markmiða stefnu í flutningamálum, að því er varðar umferðarteppu á vegum og vöruflutninga, ætti að undanskilja gildissviði þessarar reglugerðar aðstoð vegna kaupa fyrirtækja, sem annast vöruflutninga á vegum gegn gjaldi, á ökutækjum til vöruflutninga. Í ljósi þróunar á sviði farþegaflutninga á vegum er ekki lengur rétt að láta lægri mörk gilda um þessa atvinnugrein.
- 6) Í ljósi sérreglna, sem gilda á sviði frumframleiðslu landbúnaðarafurða, fiskveiða og lagareldis, og vegna þess að hætta er á að fjárhæðir aðstoðar undir mörkunum sem fastsett eru í þessari reglugerð gætu samt sem áður uppfyllt viðmiðanirnar í 1. mgr. 107. gr. sáttmálans í þessum atvinnugreinum, ætti þessi reglugerð ekki gilda um fyrrnefndar atvinnugreinar.
- 7) Að teknu tilliti til þess hve margt er líkt með vinnslu og markaðssetningu landbúnaðarafurða og afurða sem eru ekki úr landbúnaði skal þessi reglugerð gilda um

vinnslu og markaðssetningu landbúnaðarafurða að því tilskildu að tiltekin skilyrði séu uppfyllt. Hvorki starfsemi á bújörðum, sem er nauðsynleg fyrir tilreiðslu afurða fyrir fyrstu sölu, s.s. uppskera, skurður og þresking korns, þökkun eggja, né fyrsta sala til endurseljanda eða vinnsluáðila skal teljast til vinnslu eða markaðssetningar í þessu tilliti.

- 8) Þegar lögfest hefur verið í Sambandinu að taka upp sameiginlega skipulagningu markaðarins í tiltekinni grein landbúnaðar eru aðildarríkin skuldbundin, samkvæmt ákvörðun Evrópudómstólsins, til að gera engar þær ráðstafanir sem gætu orðið til þess að grafa undan eða víkja frá henni<sup>(10)</sup>. Af þessum sökum gildir þessi reglugerð ekki um aðstoð þar sem fjárhæðin er ákvörðuð á grundvelli verðs eða magns afurða, sem er keypt eða sett á markað. Hún skal heldur ekki gilda um stuðning sem bundinn er því skilyrði að aðstoðinni sé skipt á milli frumframleiðenda.
- 9) Þessi reglugerð gildir ekki um útflutningsaðstoð eða aðstoð sem er skilyrt þannig að innlendir vörur séu teknar fram yfir innfluttar vörur. Sér í lagi gildir hún ekki þegar um er að ræða aðstoð við að fjármagna uppsetningu og rekstur dreifingarkerfis í öðrum aðildarríkjum eða þriðju löndum. Aðstoð, sem veitt er vegna kostnaðar við þátttöku í kaupstefnum eða vegna rannsókna eða ráðgjafarþjónustu sem er nauðsynleg til að setja nýja eða eldri framleiðsluvöru á nýjan markað í öðru aðildarríki eða þriðja landi, telst að jafnaði ekki vera útflutningsaðstoð.
- 10) Þriggja ára tímabilið, sem taka á tillit til að því er varðar þessa reglugerð, ætti að meta jafnóðum þannig að við hverja nýja veitingu minniháttaraðstoðar þurfi að ákvarða heildarfjárhæð minniháttaraðstoðar sem hefur verið veitt á viðkomandi reikningsári og tveimur næstliðnum reikningsárum.
- 11) Starfi fyrirtækið í atvinnugreinum sem falla utan gildissviðs þessarar reglugerðar og jafnframt í öðrum atvinnugreinum, eða hefur með höndum aðra starfsemi, ætti þessi reglugerð að gilda um þessar atvinnugreinar eða starfsemi, að því tilskildu að viðkomandi aðildarríki tryggi, með viðeigandi hætti, s.s. með aðskilnaði starfseminnar eða með því að skilja kostnaðinn frá, að starfsemin í undanskildu atvinnugreinunum njóti ekki góðs af minniháttaraðstoðinni. Sama meginreglan ætti að gilda þegar fyrirtæki starfar í atvinnugreinum þar sem lægri mörk minniháttaraðstoðar gilda. Ef ekki er hægt

<sup>(8)</sup> Tilmæli framkvæmdastjórnarinnar 2003/361/EB frá 6. maí 2003 um skilgreininguna á örfyrirtækjum og litlum og meðalstórum fyrirtækjum (Stjóð. ESB L 124, 20.5.2003, bls. 36).

<sup>(9)</sup> Reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 800/2008 frá 6. ágúst 2008 þar sem tilgreindir eru tilteknir flokkar aðstoðar sem samrýmast sameiginlega markaðnum til beitingar 87. og 88. gr. sáttmálans (Stjóð. ESB L 214, 9.8.2008, bls. 3).

<sup>(10)</sup> Mál C-456/00, Frakkland gegn framkvæmdastjórninni, dómasafn EB 2002, bls. I-11949.

- að tryggja að starfsemi í atvinnugreinum, þar sem lægri mörk minniháttaraðstoðar gilda, njóti aðeins góðs af minniháttaraðstoð upp að þessum lægri mörkum ber að láta lægstu mörkin gilda um alla starfsemi fyrirtækisins.
- 12) Í þessar reglugerð ætti að mæla fyrir um reglur til að tryggja að ekki sé hægt að sniðganga þau hámarkshlutföll aðstoðar sem mælt er fyrir um í sértækum reglugerðum eða ákvörðunum framkvæmdastjórnarinnar. Einnig ætti að kveða á um skýrar reglur í henni um uppsöfnun sem auðvelt er að beita.
- 13) Þessi reglugerð útilokar ekki möguleikann á að ráðstöfun teljist ekki vera ríkisaðstoð í skilningi l. mgr. 107. gr. sáttmálans af öðrum ástæðum en þeim sem settar eru fram í þessari reglugerð, t.d. vegna þess að ráðstöfunin er í samræmi við meginregluna um aðila sem starfar í markaðshagkerfinu eða vegna þess að ráðstöfunin felur ekki í sér tilflutning á ríkisfjármunum. Einkum telst fjármögnun Sambandsins, undir miðlægri stjórn framkvæmdastjórnarinnar, sem er ekki beint eða óbeint undir eftirliti aðildarríkis, ekki vera ríkisaðstoð og ætti ekki að taka tillit til hennar við ákvörðun á því hvort viðkomandi efri mörk séu virt.
- 14) Til að tryggja gagnsæi, jafna meðferð og skilvirkt eftirlit ætti þessi reglugerð aðeins að gilda um minniháttaraðstoð ef hægt er að reikna nákvæmlega vergt styrkígildi hennar fyrir fram án þess að nauðsynlegt sé að gera áhættumat („gagnsæ aðstoð“). Hægt er að gera slíka nákvæma útreikninga, t.d. fyrir fjárstyrki, vaxtastyrki og takmarkaðar undanþágur frá skatti eða aðra gerninga sem gera ráð fyrir takmörkun sem tryggir að ekki sé farið yfir viðeigandi efri mörk. Slík takmörkun þýðir að svo fremi að nákvæm fjárhæð aðstoðar er ekki enn þekkt verður aðildarríki að gera ráð fyrir að hún jafngildi takmörkuninni til þess að tryggja að margar aðstoðarráðstafanir til samans fari ekki yfir efri mörkin sem sett eru fram í þessari reglugerð og að reglunum um uppsöfnun sé beitt.
- 15) Til að tryggja gagnsæi, jafna meðferð og rétta beitingu efri marka minniháttaraðstoðar ættu öll aðildarríkin að beita sömu reikniáðferð. Til að auðvelda slíka útreikninga ætti að umreikna fjárhæðir til aðstoðar, sem eru ekki í formi úthlutunar í reiðufé, yfir í vergt styrkígildi þeirra. Við útreikning á vergu styrkígildi gagnsærrar aðstoðar, sem er ekki styrkur, eða aðstoðar sem greiða má í nokkrum afborgunum, er nauðsynlegt að nota markaðsvexti sem eru í gildi þegar slík aðstoð er veitt. Til að tryggja samræmda, gagnsæja og einfalda beitingu reglna um ríkisaðstoð ættu gildandi markaðsvextir, að því er varðar þessa reglugerð, að vera viðmiðunarvextir, eins og sett er fram í orðsendingu framkvæmdastjórnarinnar um endurskoðun á aðferðinni við að ákveða viðmiðunarvexti og afvöxtunarstuðla<sup>(11)</sup>.
- 16) Líta ætti á aðstoð, sem samanstendur af lánunum, að meðtalinni minniháttaraðstoð vegna áhættufjármögnunar í formi lána, sem gagnsæja minniháttaraðstoð ef vergt styrkígildi hefur verið reiknað á grundvelli gildandi markaðsvaxta á þeim tíma sem aðstoð er veitt. Til að einfalda meðferð lítilla lána til skamms tíma ætti þessi reglugerð að kveða á um skýra reglu sem auðvelt er að beita og sem tekur bæði tillit til fjárhæðar lánsins og lánstíma. Á grundvelli reynslu framkvæmdastjórnarinnar geta lán, sem tryggð eru með veði sem nær a.m.k. yfir 50% af láninu og sem annaðhvort fara ekki yfir 1 000 00 evrur og eru til fimm ára eða 500 000 evrur og eru til tíu ára, talist hafa vergt styrkígildi sem fer ekki yfir efri mörk minniháttaraðstoðar. Að teknu tilliti til erfiðleikanna við að ákvarða vergt styrkígildi aðstoðar, sem er veitt til fyrirtækja sem hugsanlega geta ekki endurgreitt lánið, ætti þessi regla ekki að gilda um slík fyrirtæki.
- 17) Aðstoð í formi fjármagnsinnspýtingar ætti ekki að teljast gagnsæ minniháttaraðstoð nema heildarfjárhæð innspýtingar af hálfu hins opinbera fari ekki yfir efri mörk minniháttaraðstoðar. Ekki ætti að líta á aðstoð sem samanstendur af áhættufjármagnsaðgerðum í formi hlutafjárframlags eða ígildi hlutafjárframlags, eins og um getur í viðmiðunarreglunum um áhættufjármagn<sup>(12)</sup>, sem gagnsæja minniháttaraðstoð nema viðkomandi aðgerð geri ráð fyrir fjármagni sem fer ekki yfir efri mörk minniháttaraðstoðar.
- 18) Líta ætti á aðstoð, sem samansendur af ábyrgðum, að meðtalinni minniháttaraðstoð vegna áhættufjármögnunar í formi ábyrgða, sem gagnsækja ef vergt styrkígildi hefur verið reiknað á grundvelli lágmarksöryggisgjalds sem mælt er fyrir um í tilkynningu framkvæmdastjórnarinnar fyrir þá gerð fyrirtækis sem um ræðir<sup>(13)</sup>. Til að einfalda meðferð ábyrgða til skamms tíma, sem tryggja allt að 80% af tiltölulega litlu láni, ætti þessi reglugerð að kveða á um skýra reglu sem auðvelt er að beita þar sem bæði er tekið tillit til fjárhæðar lánsins sem liggur til grundvallar og gildistíma ábyrgðarinnar. Þessi regla ætti ekki að gilda um ábyrgðir vegna viðskipta sem liggja til grundvallar án þess að um lán sé að ræða, s.s. ábyrgðir vegna viðskipta með eigið fé Fari ábyrgðin ekki yfir 80% af láninu sem liggur til grundvallar, fjárhæð ábyrgðarinnar ekki yfir 1 500 000 evrur og gildistími ábyrgðarinnar ekki yfir fimm ár, getur ábyrgðin talist hafa vergt styrkígildi sem ekki fer yfir efri mörk minniháttaraðstoðarinnar. Sama gildir ef ábyrgðin fer ekki yfir 80% af láninu sem liggur til grundvallar, fjárhæðin sem ábyrgðin nær yfir fer ekki yfir 750 000 evrur og gildistími ábyrgðarinnar fer ekki yfir tíu ár. Að auki geta aðildarríki notað aðferð við að reikna vergt styrkígildi ábyrgða, sem hafa verið tilkynntar til framkvæmdastjórnarinnar, samkvæmt annarri reglugerð

<sup>(11)</sup> Orðsending framkvæmdastjórnarinnar um endurskoðun á aðferðinni við að ákveða viðmiðunarvexti og afvöxtunarstuðla (Stjtið. ESB C 14, 19.1.2008, bls. 6).

<sup>(12)</sup> Viðmiðunarreglur Bandalagsins um ríkisaðstoð sem veitt er til að örva áhættufjárfestingar í litlum og meðalstórum fyrirtækjum. (Stjtið. ESB C 194, 18.8.2006, bls. 2).

<sup>(13)</sup> Til dæmis, tilkynning framkvæmdastjórnarinnar um beitingu 87. og 88. gr. EB-sáttmálans gagnvart ríkisaðstoð í formi ábyrgða (Stjtið. ESB C 155, 20.6.2008, bls. 10).

á sviði ríkisaðstoðar sem gildir á þeim tíma og sem framkvæmdastjórnin hefur samþykkt að sé í samræmi við tilkynningu um ábyrgð, eða einhverri annari síðari tilkynningu, að því tilskildu að samþykkt aðferðin varði beint þá tegund ábyrgðar og viðskipta sem liggja til grundvallar, sem um er að ræða í tengslum við beitingu þessarar reglugerðar. Að teknu tilliti til erfðleikanna við að ákvarða vergt styrkígildi aðstoðar, sem er veitt til fyrirtækja sem hugsanlega geta ekki endurgreitt lánið, ætti þessi regla ekki að gilda um slík fyrirtæki.

- 19) Þegar kerfi minniháttaraðstoðar er framfylgt fyrir milligöngu fjármálamililiða ætti að tryggja að þeir síðarnefndu njóti ekki neinnar ríkisaðstoðar. Þetta má t.d. gera með því að gera kröfu um að fjármálamililiðir, sem njóta ríkisaðstoðar, greiði þóknun í samræmi við markaðskjör eða láti sérhvern ávinning renna beint til endanlegs styrkþega eða með því að virða efri mörk minniháttaraðstoðar og önnur skilyrði þessarar reglugerðar, einnig að því er varðar milliliðina.
- 20) Að fenginni tilkynningu frá aðildarríki getur framkvæmdastjórnin rannsakað hvort aðstoðarráðstöfun, sem er ekki styrkur, lán, ábyrgð, fjármagnsinnspýting, áhættufjármagnsráðstöfun eða í formi hlutafjárframlags eða ígildi hlutafjárframlags leiði til styrkígildis sem fer ekki yfir efri mörk minniháttaraðstoðar og gæti því rúmast innan gildissviðs þessarar reglugerðar.
- 21) Framkvæmdastjórninni ber að tryggja að farið sé að reglum um ríkisaðstoð og í samræmi við meginregluna um samstarf, sem mælt er fyrir um í 3. mgr. 4. gr. sáttmálans um Evrópusambandið, ættu aðildarríkin að auðvelda efndir þessa verkefnis með því að gera nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að heildarfjárhæð minniháttaraðstoðar, sem veitt er stöku fyrirtæki samkvæmt minniháttarreglunni, fari ekki yfir heimil efri mörk í heild sinni. Þess vegna er rétt að aðildarríkin greini viðkomandi fyrirtæki frá fjárhæð aðstoðarinnar þegar þau veita minniháttaraðstoð og frá því að um sé að ræða minniháttaraðstoð, með tilvísun í þessa reglugerð. Rétt er að gera kröfu um að aðildarríkin hafi eftirlit með aðstoð sem veitt er til að tryggja að ekki sé farið yfir viðkomandi efri mörk og að reglurnar um uppsöfnun séu virtar. Til að fullnægja þessari skuldbindingu ættu viðkomandi aðildarríki, áður en þau veita slíka aðstoð, að fá yfirlýsingu hjá fyrirtækinu um aðra minniháttaraðstoð samkvæmt þessari reglugerð eða öðrum reglugerðum um minniháttaraðstoð sem það hefur fengið á viðkomandi reikningsári og á tveimur næstliðnum reikningsárum. Að öðrum kosti ætti aðildarríkjunum að gefast kostur á að koma á fót miðlægri skrá yfir minniháttaraðstoð, sem í eru tæmandi upplýsingar um alla minniháttaraðstoð sem hefur verið veitt, og að ganga úr skugga um að veiting nýrrar aðstoðar fari ekki yfir viðkomandi efri mörk.
- 22) Sérhvert aðildarríki ætti, áður en það veitir nýja minniháttaraðstoð að ganga úr skugga um að ekki verði farið yfir efri mörkin í því aðildarríki með nýju reglunum um minniháttaraðstoð og að öðrum skilyrðum þessarar reglugerðar sé fullnægt.

- 23) Með hliðsjón af reynslu framkvæmdastjórnarinnar, einkum því hve oft reynist almennt nauðsynlegt að endurskoða stefnu um ríkisaðstoð, ætti að takmarka gildistíma þessarar reglugerðar. Falli þessi reglugerð úr gildi án þess að gildistímenn sé framlengdur ættu aðildarríkin að fá sex mánaða aðlögunartíma með tilliti til minniháttaraðstoðar sem fellur undir þessa reglugerð.

#### SAMÞYKKT REGLUGERÐ ÞESSA:

*I. gr.*

#### Gildissvið

1. Reglugerð þessi gildir um aðstoð sem veitt er fyrirtækjum í öllum atvinnugreinum að frátalinni:
- a) aðstoð, sem veitt er fyrirtækjum sem starfa á sviði fiskveiða og lagareldis, sem fellur undir reglugerð ráðsins (EB) nr. 104/2000<sup>(14)</sup>,
- b) aðstoð, sem veitt er fyrirtækjum sem starfa í frumframleiðslu landbúnaðarafurða,
- c) aðstoð, sem veitt er fyrirtækjum sem starfa að vinnslu og markaðssetningu landbúnaðarafurða, í eftirfarandi tilvikum:
- i. þegar fjárhæð aðstoðar er ákveðin á grundvelli verðs eða magns þeirra afurða sem keyptar eru af frumframleiðendum eða settar á markað af hlutaðeigandi fyrirtækjum,
- ii. þegar aðstoðin er háð því skilyrði að hún sé að hluta eða eingöngu veitt frumframleiðendum,
- d) aðstoð við starfsemi sem tengist útflutningi til þriðju landa eða aðildarríkja, einkum aðstoð sem tengist beint útflutningsmagni, stofnun og rekstri dreifingarnets eða öðrum tilfallandi útgjöldum í tengslum við útflutning,
- e) aðstoð sem er skilyrt þannig að innlendir vörur séu teknar fram yfir innfluttar vörur.

<sup>(14)</sup> Reglugerð ráðsins (EB) nr. 104/2000 frá 17. desember 1999 um sameiginlegt markaðskerfi fyrir fisk- og lagareldisafurðir (Stjtið. EB L 17, 21.1.2000, bls. 22).

2. Starfi fyrirtæki í atvinnugreinunum sem um getur í a-, b- eða c-lið 1. mgr. og jafnframt í einni eða fleiri greinum eða hefur með höndum aðra starfsemi sem fellur undir gildissvið þessarar reglugerðar, gildir þessi reglugerð um aðstoð sem veitt er í tengslum við síðarnefndu greinarnar eða starfsemina, að því tilskildu að viðkomandi aðildarríki tryggi, með viðeigandi hætti, s.s. með aðskilnaði starfseminnar eða með því að skilja kostnaðinn frá, að starfsemin í atvinnugreinunum sem eru undanskildar gildissviði þessarar reglugerðar, njóti ekki góðs af minniháttaraðstoðinni sem veitt er í samræmi við þessa reglugerð.

2. gr.

### Skilgreiningar

1. Í reglugerð þessari er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

- a) „landbúnaðarafurðir“: afurðir, sem eru tilgreindar í I. viðauka við sáttmálann, að undanskildum fisk- og lagar-eldisafurðum sem falla undir reglugerð (EB) nr. 104/2000,
- b) „vinnsla landbúnaðarafurða“: öll starfsemi er varðar landbúnaðarafurðir ef afrakstur hennar er afurð sem einnig er landbúnaðarafurð, þó ekki starfsemi á bújörðum sem er nauðsynleg við undirbúning dýra- eða plöntuafurða til fyrstu sölu,
- c) „markaðssetning landbúnaðarafurða“: að geyma eða hafa til sýnis með það í huga að selja, bjóða til sölu, afhenda eða einhver önnur aðferð til að markaðssetja, þó ekki fyrsta sala frumframleiðanda til endurseljenda eða vinnsluáðila og öll starfsemi sem felst í að undirbúa afurð fyrir slíka fyrstu sölu; sala frumframleiðanda til neytenda skal teljast markaðssetning ef hún fer fram á sérstökum stað sem notaður er í þeim tilgangi.

2. „Stakt fyrirtæki“: að því er varðar þessa reglugerð er átt við öll fyrirtæki sem tengjast hvert öðru á a.m.k. einhvern eftirfarandi hátt:

- a) eitt fyrirtæki ræður meirihluta atkvæða hluthafa eða félaga í öðru fyrirtæki,
- b) eitt fyrirtæki hefur rétt til að skipa eða leysa frá störfum meirihluta manna í stjórn, framkvæmdastjórn eða eftirlitsstjórn annars fyrirtækis,
- c) eitt fyrirtæki hefur yfirráð yfir öðru fyrirtæki samkvæmt samningi sem gerður hefur verið við það fyrirtæki eða ákvæðum í stofnsamþykktum þess,
- d) eitt fyrirtæki, sem er hluthafi eða félagi í öðru fyrirtæki, ræður eitt meirihluta atkvæða hluthafanna eða félaganna samkvæmt samningi við aðra hluthafa eða félaga fyrirtækisins.

Fyrirtæki, sem tengjast á einhvern þann hátt sem um getur í a- til d-lið fyrstu undirgreinar gegnum eitt eða fleiri önnur fyrirtæki skulu einnig teljast vera stakt fyrirtæki.

3. gr.

### Minniháttaraðstoð

1. Líta skal svo á að aðstoðarráðstafanir, sem uppfylla skilyrðin sem mælt er fyrir um í þessari reglugerð, standist ekki allar viðmiðanirnar í 1. mgr. 107. gr. sáttmálans og skulu þær því undanþegnar tilkynningarskyldunni í 3. mgr. 108. gr. sáttmálans.

2. Heildarfjárhæð minniháttaraðstoðar, sem hvert aðildarríki veitir stöku fyrirtæki skal ekki fara yfir 200 000 evrur á tímabili sem tekur til þriggja reikningsára.

Heildarfjárhæð minniháttaraðstoðar, sem hvert aðildarríki veitir stöku fyrirtæki sem annast vöruflutninga á vegum gegn gjaldi skal ekki fara yfir 100 000 evrur á tímabili sem tekur til þriggja reikningsára. Þessa minniháttaraðstoð skal ekki nota til þess að kaupa ökutæki til vöruflutninga á vegum.

3. Ef fyrirtæki annast vöruflutninga á vegum gegn gjaldi og hefur jafnframt með höndum aðra starfsemi, þar sem efri mörkin sem sett eru við 200 000 evrur gilda, skulu efri mörkin, 200 000 evrur, gilda um fyrirtækið að því tilskildu að hlutaðeigandi aðildarríki tryggi með viðeigandi hætti, s.s. með aðskilnaði starfseminnar eða með því að skilja kostnaðinn frá, að ávinningurinn fyrir starfsemina sem lýtur að vöruflutningum á vegum fari ekki yfir 100 000 evrur og að engin minniháttaraðstoð sé notuð til kaupa á ökutækjum til vöruflutninga á vegum.

4. Líta skal svo á að minniháttaraðstoð sé veitt á þeim tíma þegar fyrirtæki hlýtur lagalegan rétt til aðstoðarinnar samkvæmt gildandi lagareglum í viðkomandi ríki án tillits til dagsetningar á greiðslu minniháttaraðstoðarinnar til fyrirtækisins.

5. Efri mörkin, sem mælt er fyrir um í 2. mgr., skulu gilda óháð því í hvaða formi minniháttaraðstoðin er og án tillits til þess hvort aðstoðin, sem aðildarríkið veitir, er fjármöggnuð alfarið eða að hluta með fjármunum frá Sambandinu. Þriggja ára reikningstímabilið skal ákvarðað með tilliti til reikningsáranna sem fyrirtækið notar í aðildarríkinu sem um er að ræða.

6. Að því er varðar efri mörkin, sem mælt er fyrir um í 2. mgr., skal aðstoð tilgreind sem úthlutun í reiðufé. Allar tölur, sem eru notaðar, skulu vera vergar tölur, þ.e. án frádráttar vegna staðgreiðslu skatta eða annars álags. Þegar aðstoð er veitt í öðru formi en sem styrkur skal fjárhæðin, sem veitt er til aðstoðarinnar, jafngilda vergu styrkigildi aðstoðarinnar.

Aðstoð, sem er greidd með nokkrum afborgunum, skal reiknuð til núvirðis á þeim tíma sem hún er veitt. Vextimir, sem nota skal við afvöxtunarreikning, skulu vera gildandi afvöxtunarsuðull á þeim tíma sem aðstoðin er veitt.

7. Fari styrkur nýrrar minniháttaraðstoðar yfir viðkomandi efri mörk, sem mælt er fyrir um í 2. mgr., getur enginn hluti nýrrar aðstoðar notið ávinnings af þessari reglugerð.

8. Ef um samruna eða yfirtöku er að ræða skal taka tillit til hvers konar minniháttaraðstoðar, sem veitt er einhverju samrunafyrirtækjanna, við ákvörðun á því hvort einhver ný minniháttaraðstoð til nýja fyrirtækisins eða yfirtökufyrirtækisins fer yfir viðkomandi efri mörk. Minniháttaraðstoð sem veitt er á löglegan hátt fyrir samruna eða yfirtöku telst áfram vera lögleg.

9. Ef einu fyrirtæki er skipt í tvö eða fleiri aðskilin fyrirtæki skal minniháttaraðstoðinni, sem veitt er fyrir skiptinguna, úthlutað til fyrirtækisins sem hefur ávinning af henni, sem að meginreglu til er fyrirtækið sem tekur yfir starfsemina sem minniháttaraðstoðinni var veitt til. Ef slík úthlutun er ekki möguleg skal minniháttaraðstoðinni úthlutað hlutfallslega á grundvelli bókfærðs virðis eigin fjár nýju fyrirtækjanna á þeim degi þegar skiptingin tekur gildi.

#### 4. gr.

##### Útreikningur á vergu styrkígildi

1. Þessi reglugerð gildir aðeins um aðstoð ef hægt er að reikna nákvæmlega vergt styrkígildi hennar fyrir fram án þess að nauðsynlegt sé að gera áhættumat („gagnsæ aðstoð“).

2. Aðstoð í formi styrkja eða vaxtastyrkja telst vera jafn gagnsæ og minniháttaraðstoð.

3. Líta skal á aðstoð í formi lána sem gagnsæja minniháttaraðstoð ef:

a) aðstoðarþegi sætir ekki málsmeðferð vegna ógjaldfærni og fullnægir ekki skilyrðum samkvæmt landslögum um að vera tekinn til málsmeðferðar vegna ógjaldfærni að beiðni skuldareigenda. Ef um er að ræða stór fyrirtæki skal aðstoðarþegi vera í stöðu sem samsvarar lánshæfismati sem er a.m.k. B- og

b) lánið er tryggt með veði sem tekur til a.m.k. 50% lánsins og lánið nemur annaðhvort 1 000 000 evrum (eða 500 000 evrum fyrir fyrirtæki sem annast vöruflutninga á vegum) á fimm ára tímabili eða 500 000 evrum (eða 250 000 evrum fyrir fyrirtæki sem annast vöruflutninga á vegum) á tíu ára tímabili; ef lánið er lægra en þessar fjárhæðir og/eða er veitt fyrir styttri tíma en til fimm eða tíu ára hvort um sig, skal styrkígildi þess reiknað sem samsvarandi hlutfall af viðeigandi efri mörkum, sem mælt er fyrir um í 2. mgr. 3. gr., eða

c) vergt styrkígildi hefur verið reiknað á grundvelli gildandi viðmiðunarvaxta þegar styrkurinn er veittur,

4. Aðstoð í formi fjármagnsinnspýtingar skal ekki teljast gagnsæ minniháttaraðstoð nema heildarfjárhæð innspýtingar af hálfu hins opinbera fari ekki yfir efri mörk minniháttaraðstoðar.

5. Eingöngu ætti að líta á aðstoð sem samanstendur af áhættufjármagni í formi hlutafjárframlags eða ígildi hlutafjárframlags sem gagnsæja minniháttaraðstoð ef fjármagnið sem stakt fyrirtæki fær fer ekki yfir efri mörk minniháttaraðstoðar.

6. Fara skal með aðstoð í formi lána sem gagnsæja minniháttaraðstoð ef:

a) aðstoðarþegi sætir ekki málsmeðferð vegna ógjaldfærni eða fullnægir ekki skilyrðum samkvæmt landslögum um að vera tekinn til málsmeðferðar vegna ógjaldfærni að beiðni skuldareigenda. Ef um er að ræða stór fyrirtæki skal aðstoðarþegi vera í stöðu sem samsvarar lánshæfismati sem er a.m.k. B- og

b) ábyrgðin fer ekki yfir af 80% af láninu sem liggur til grundvallar og annaðhvort er ábyrgð veitt fyrir 1 500 000 evrum (eða 750 000 evrum fyrir fyrirtæki sem annast vöruflutninga á vegum) og gildistími ábyrgðarinnar er fimm ár eða ábyrgð er veitt fyrir 750 000 evrum (eða 375 000 evrum fyrir fyrirtæki sem annast vöruflutninga á vegum) og gildistími ábyrgðarinnar er tíu ár; ef fjárhæðin sem ábyrgð er veitt fyrir er lægri en þessar fjárhæðir og/eða ábyrgðin er veitt fyrir styttri tíma en annars vegar til fimm ára eða hins vegar tíu ára, skal styrkígildi þess reiknað sem samsvarandi hlutfall af viðeigandi efri mörkum sem mælt er fyrir um í 2. mgr. 3. gr., eða

c) vergt styrkígildi hefur verið reiknað á grundvelli lágmarksöryggisgjalds, sem mælt er fyrir um í tilkynningu framkvæmdastjórnarinnar, eða

d) aðferðin við að reikna vergt styrkígildi ábyrgðarinnar, áður en aðstoðin kemur til framkvæmdar,

i. hefur verið tilkynnt til framkvæmdastjórnarinnar samkvæmt annari reglugerð framkvæmdastjórnarinnar á sviði ríkisaðstoðar í gildi á þeim tíma og framkvæmdastjórnin hefur samþykkt að sé í samræmi við tilkynningu um ábyrgð eða einhverja aðra síðari tilkynningu, og

ii. aðferðin varðar beint þá tegund ábyrgðar og viðskipta sem liggja til grundvallar, sem um er að ræða í tengslum við beitingu þessarar reglugerðar.

7. Líta skal á aðstoð sem aðrir gerningar taka til sem gagnsæja minniháttaraðstoð ef í gerningunum er get ráð fyrir hámarki sem tryggir að ekki sé farið yfir viðkomandi efri mörk.

5. gr.

### Uppsöfnun

1. Heimilt er að bæta minniháttaraðstoð, sem veitt er í samræmi við þessa reglugerð, við minniháttaraðstoð, sem veitt er í samræmi við reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (ESB) nr. 360/2012<sup>(15)</sup>, upp að efri mörkunum sem mælt er fyrir um í þeirri reglugerð. Heimilt er að bæta henni við minniháttaraðstoð, sem veitt er í samræmi við aðrar reglugerðir um minniháttaraðstoð, upp að efri mörkunum sem mælt er fyrir um í 2. mgr. 3. gr. þessarar reglugerðar.

2. Ekki skal bæta minniháttaraðstoð við ríkisaðstoð að því er varðar sama aðstoðarhæfa kostnaðinn eða sömu áhættufjármagnsráðstöfunina ef slík sameining fer yfir hæsta gildandi umfang aðstoðar eða fjárhæð aðstoðar sem ákveðin er fyrir sérstakar aðstæður í hverju tilviki með reglugerð um hópundanþágu eða ákvörðun sem framkvæmdastjórnin hefur samþykkt. Minniháttaraðstoð, sem er ekki veitt vegna sérstaks aðstoðarhæfs kostnaðar eða sem ekki er hægt að tengja slíkum kostnaði, má sameina annarri ríkisaðstoð sem er veitt samkvæmt reglugerð um hópundanþágu eða ákvörðun sem framkvæmdastjórnin hefur samþykkt.

6. gr.

### Eftirlit

1. Hyggist aðildarríki veita fyrirtæki minniháttaraðstoð í samræmi við þessa reglugerð skal það tilkynna fyrirtækinu skriflega um fyrirhugaða fjárhæð aðstoðarinnar, gefna upp sem vergt styrkígildi, og um það í hverju minniháttaraðstoðin er fölgin ásamt því að vísa með skýrum hætti í þessa reglugerð og tilgreina titil hennar og tilvísun í birtingu hennar í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins*. Sé minniháttaraðstoð veitt í samræmi við þessa reglugerð til ólíkra fyrirtækja, á grundvelli aðstoðarkerfis og mismunandi fjárhæðir stakrar aðstoðar sem eru veittar þessum fyrirtækjum, samkvæmt aðstoðarkerfinu, geta hlutaðeigandi aðildarríki kosið að uppfylla þessa skyldu með því að tilkynna fyrirtækjunum um fasta fjárhæð sem samsvarar þeirri fjárhæð hámarksaðstoðar sem hægt er að veita samkvæmt aðstoðarkerfinu. Í því tilviki skal nota föstu fjárhæðina til að ákvarða hvort efri mörkunum, sem mælt er fyrir um í 2. mgr. 3. gr., sé náð. Áður en aðstoðin er veitt skal aðildarríkið fá yfirlýsingu hjá viðkomandi fyrirtæki, skriflega eða á rafrænu formi, um alla aðra minniháttaraðstoð sem það hefur fengið samkvæmt þessari reglugerð eða öðrum reglugerðum um minniháttaraðstoð á tveimur næstliðnum reikningsárum og yfirstandandi reikningsári.

2. Ef aðildarríki hefur komið upp miðlægri skrá yfir minniháttaraðstoð, sem í eru tæmandi upplýsingar um alla minniháttaraðstoð sem yfirvöld í því aðildarríki hafa veitt, á 1. mgr. ekki lengur við þegar skráin nær yfir þriggja ára tímabil.

3. Aðildarríki skal ekki veita nýja minniháttaraðstoð í samræmi við þessa reglugerð nema eftir að hafa gengið úr skugga um að það leiði ekki til þess að heildarfjárhæð minniháttaraðstoðar, sem hlutaðeigandi fyrirtæki hefur fengið, fari yfir efri mörkin, sem mælt er fyrir um í 3. mgr. 2. gr., og að öll skilyrði, sem mælt er fyrir um í þessari reglugerð, séu uppfyllt.

4. Aðildarríkin skulu skrá og taka saman allar upplýsingar varðandi beitingu þessarar reglugerðar. Í slíkum skráum skulu koma fram allar nauðsynlegar upplýsingar til að sýna fram á að skilyrðin í þessari reglugerð séu uppfyllt. Halda skal skrár yfir staka minniháttaraðstoð í tíu reikningsár frá þeim degi sem hún var veitt. Halda skal skrár varðandi aðstoðarkerfi minniháttaraðstoðar í tíu reikningsár frá þeim degi sem síðasta staka aðstoðin var veitt samkvæmt slíku kerfi.

5. Hlutaðeigandi aðildarríki skal láta framkvæmdastjórninni í té, samkvæmt skriflegri beiðni og innan 20 virkra daga eða lengri tíma, sem kann að vera tilgreindur í beiðninni, allar upplýsingar sem framkvæmdastjórnin telur nauðsynlegar til að meta hvort skilyrðin í þessari reglugerð hafa verið uppfyllt, einkum heildarfjárhæð þeirrar minniháttaraðstoðar í skilningi þessarar reglugerðar og annarra reglugerða um minniháttaraðstoð sem fyrirtæki hefur fengið.

7. gr.

### Umbreytingarákvæði

1. Reglugerð þessi gildir um aðstoð sem er veitt áður en hún öðlast gildi, uppfylli aðstoðin öll skilyrðin sem mælt er fyrir um í þessari reglugerð. Framkvæmdastjórnin mun meta alla aðstoð, sem uppfyllir ekki þessi skilyrði, í samræmi við viðkomandi rammaákvæði, viðmiðunarreglur, orðsendingar og tilkynningar.

2. Hvers konar stök minniháttaraðstoð sem er veitt á tímabilinu frá 2. febrúar 2001 til 30. júní 2007 og sem uppfyllir skilyrðin í reglugerð (EB) nr. 69/2001 telst ekki uppfylla allar viðmiðanirnar í 1. mgr. 107. gr. sáttmálans og skal því undanþegin tilkynningarskyldunni í 3. mgr. 108. gr. sáttmálans.

3. Hvers konar minniháttaraðstoð sem veitt er á tímabilinu frá 1. janúar 2007 til 30. júní 2014 og sem uppfyllir skilyrðin í reglugerð (EB) nr. 1998/2006 telst ekki uppfylla allar viðmiðanirnar í 1. mgr. 107. gr. sáttmálans og skal því undanþegin tilkynningarskyldunni í 3. mgr. 108. gr. sáttmálans.

4. Við lok gildistíma þessarar reglugerðar skal hvers konar kerfi minniháttaraðstoðar sem uppfyllir skilyrðin í þessari reglugerð áfram falla undir hana í sex mánuði til viðbótar.

<sup>(15)</sup> Reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (ESB) nr. 360/2012 frá 25. apríl 2012 um beitingu 107. og 108. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins gagnvart minniháttaraðstoð sem veitt er fyrirtækjum sem veita þjónustu er hefur almenna efnahagslega þýðingu (Stjtið. ESB L 114, 26.4.2012, bls. 8).

8. gr.

**Gildistaka og beiting**

Reglugerð þessi öðlast gildi 1. janúar 2014.

Hún gildir til 31. desember 2020.

Reglugerð þessi er bindandi í heild sinni og gildir í öllum aðildarríkjunum án frekari lögfestingar.

Gjört í Brussel 18. desember 2013.

*Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,*

*forseti.*

José Manuel BARROSO

---